

(Néhány alkalmi szavalat után a szokásos imádsággal fejezzük be az évfárá vizsgálat érdemi részét. A füzetek, rajzok, kézi-munkák kiosztása csak azután történjék, amikor a vendégek már elhagyták az ünnepélyt.)

Természetes, hogy — amint már az előljáróban mondtuk — tervezetünk nem akar mintának szolgálni, csupán arra való, hogy bemutassa, miként lehet egyrészt ünneppé tenni az évfárávizsgálatot, másrészt hogyan lehet érdekessé, elevenné, változatossá tenni az évfárávizsgálatot, amelyen egyúttal bemutatjuk az osztály közös munkáját — hiszen a szülöket ez érdekli legjobban: a saját gyermekük hogyan működik közre az összeség munkájában!

Ha sikerült belátásra bírni olvasóinkat s meggyőződtek arról, hogy a vizsgálatnak ez a formája úgy a tanulók, mint a szülök részére jobb és ünnepélyesebb, elértük célunkat: a magyar iskolák évfárá vizsgálatai valóban ünneppé válnak.

Erdélyről.

Pusztán születtem, ott is nevelkedtem;
A délibábok vizébe' fürödtem.
Az Alföld minden szépségeit szépen
A lelkembe szedtem.

Szeretem most is, messzire tőle,
A szívem, lelkem egy darab belőle.
Őszinteségét, nyílt egyenességét
Onnan örökölte.

Szeretem most is a szép Tiszamentét,
Bús füzeseit, messzemató csendjét;
Kint a pusztákon, egyszerű pásztor,
Még tán ma is lennék!

Szép szülöföldem, tisztelet, becsület,
Szóval: rossz, aki rosszat mond felüled.
De azért van még — bocsáss meg érte! —
Egy szép hely kívüled...

... Erdök zúgása, vizek csobogása,
Teneked tudom én, mesék mondása.
Vagy hiszed, vagy sem, hogy mindez lehessen
A valóságba!

Pedig lásd a te aranyos Erdélyed,
Én hazám, ilyen szépséges vidéked.

Ha jobban ösmernéd: te levetkeznéd
Egy nagy, régi vétked'.

Te nagy vétked, hogy tele vagy magaddal.
S míg száz ékes dal csak téged magasztal:
Keveset gondolsz »Erdélyország«-gal,
Legszebb fiaddal.

Ó, mert nekem szebb az egész világnál;
Hegyet s völgyet akármerre járnál:
Küküllőnk menténél, a Maros völgyénél
Szebbet nem találnál!

Lám a föllegek, ahogy búslakodnak:
Az Alföldről mind ide szállingóznak,
S itt a hegyekben a legszívesebben
Eltáboroznak.

Villámló szemmel itt csak szerte néznek,
S úgy megszeretik ezt a gyöngy-vidéket;
Hogy kedvre gyúlnak, — amit hazulnat
Szívárványnak néztek!

Gyertek elő mind, magyarok kik vagytok,
S a multakra még ha valamit adtok:
Itt, ettől a földtől, sok nagy elődtökről
Csodákat hallhattok.

Rákóczi, Bocskay, Thököly, Bethlen
Itt voltak itthon, e sas-fészkekben.
Magyar szabadság, innen lobogtatták
Zászlóidat fennen!

— Gyertek elő mind, magyarok kik vagytok,
Erdélynek ti még adósai vagytok.
S a magyart szerette: azért teremtette
Az Isten a kardot!...

Történet nem válhat rút hazugsággá,
Se honszeretet hazaárulássá,
Magyar föld ez itten, — és él az Isten,
Hogy nem lesz mássá!

Ó fenyves erdők sok karácsonyfája, —
Magyarok Istene ha gyűjtöd alája,
Ki e földet lakja mind egy ünnepnapra,
Egyetlen családba,
Egy magyar családba?!

Szaboleska Mihály.